

det, og Glas og Porcellæn var af den tarveligste Art.

Hofjægermesteren talte til en Begyndelse ikke meget men spiste desmer og drak ogsaa megen Vin. Desuden gjorde han sig en Fornøjelse af lumskelig at fylde Pastor Blombergs Glas, hvergang denne vendte sig bort og ikke mærkede det. Følgen heraf var, at de to Herrer efterhaanden blev noget røde i Hovedet, og da nu ogsaa Baronessen — der plejede at optræde som totalafholdende, men hvis Ansigt allerede før Bordet havde glødet mistænkeligt gennem Sminken — „lod sig overtale“ til at tømme et Par Glas af Sherryen, blev Snakken omkring Bordet i det hele godt højroftet.

I Ly af denne Livlighed fik Per Lov til at sidde temmelig upaaagtet med sine egne Tanker. Kun Inger kunde ikke undgaa at mærke hans sære Aandsfraværelse. Hun havde (forresten slet ikke med sin gode Vilje) faaet Plads ved Siden af ham; og da hun havde sin Fader paa den anden Side, var hun saa at sige henvist til hans Underholdning.

Skraas overfor sad Moderen, hvis Øjne bevogtede dem i Smug, indtil Præstens Oprømthed gav hendes Aarvaagenhed en anden Retning.

Pers Adspredthed vakte en uvilkaarlig Munterhed hos Inger. Hun anede intet som helst om Grunden til hans forandrede Væsen og kunde ikke lade være med ganske barnligt at more sig over den øjensynlige Anstrengelse, det voldte ham at samle sine Tanker til en saa ligefrem Ting som at række hende et Saltkar eller tage mod en Syltetøjsassiet. Under hele den første Del af Maaltidet var hun meget livlig, og hendes Tungespids var idelig paafærde med den lille hastige Bevægelse